

ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗΣ «ΑΙ ΤΥΨΕΙΣ»

ΣΑΝ ΤΗΝ ΜΗΣΗΝ

Πολλές φορές όνειρατα αίματοκυλισμένα
μου στέλλαν μέντο πάνω μου τὸ βάθη,
σὰν γέρνω τὸ κεφάλι μου γεμάτος ἀπὸ πάθη
γαλήνη ναύθω λιγοστὴν τὸ τάνησυχά μου φρένα.

Ἐτοί, σὲ πόντου κύματα εἴδα προφέξε,—ώημένα !
Ονειροῦ ἄλλο τὸν κι' αὐτὸ ἀκόμα δὲν ἐστάθη,
τόσο, ποὺ μέσ' τὸν ὑπνο μου τὸ στόμα μου βούβαθη,—
νὰ κολυμποῦν τοῦ Αψυρτου τὰ μέλι τὰ σφαγμένα !

Καὶ τὸν Αργὸ π' ἀρμένιζε, τὸν Ιάσωνα τὸ πλάι,
τὸν γέρω τὸν πατέρα της μήδεια νὰ γελάῃ,
γιατὶ ἀργὰ τὰ μάζευεν ὁ ἔρμος ἀπὸ τὸ ιῆμα !

— Ονειροῦ πλάνο ! Μὰ γιατὶ ξυπνώντας νὰ θυμοῦμαι,
πριχοῦ τὸ μαῦρο πέλαγο, ποὺ ξέρεις, νὰ χαθοῦμε,
πῶς ξέχασα τὸν μάνα μου γιὰ σένα μέσ' τὸ ιηνῆμα ;

Α. ΣΗΜΗΡΙΓΥΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΧΑΡΑΓΓΗ

Νέρα καὶ ήσυχαία βρυσιλεύει, ποὺ μονάχα ταράσσεται ἀπὸ τὸ κρυστό τὸ παιγνιδιάρικο κῦμα, ποὺ τὸ σπάζει τὸ λεπτό ἀεράκι τῆς αὔγης στοὺς βρύχους καὶ στὸ γιαλό κι' ἀπὸ τὸν ἀκτέπαχυντα καὶ διαπεριστικὰ λαλήματα τῶν πέτεινῶν, ποὺ ἀπὸ μακρὺ, μακρὺ χαρεστοῦν τὸν ἐργούμο τῆς ήμέρας.

Τὸ φῶς τῆς νύχτας ἀρχίζει νὰ σκοτίζεται καὶ νὰ θυμπορέγγη καὶ μένο λίγ' ἀστέρια σκορπιά στὸν οὐρανὸ μὲ τὸ μελαχγολικὸ φεγγάρι πορτοῦν καὶ στολίζουν ἀκόμη τὰ σκοτινὰ βρυσίλεια καὶ τὴν ἀπειρη δόξα τῆς νύχτας.

Τὰ βουνά ἔρικα καὶ καταχνιασμένα προσμένουν μ' ἀπάθεια τές ἀγτίδες τοῦ ἥλιου γιὰ νὰ λάμψουν στὸν ἐργούμο τῆς ήμέρας. Πέρα, πέρα τὸν ἀντικρυνθεῖται τὸν ἀγνὰ βουνὰ τῆς Ανταύλης ἀργίζουν νὰ γαλανίζουν σκεπασμένα μ' ἔνα βρύνη πέπλο, λευκὸ καὶ ρόδαλο. Ἀκόμη βρυσιλεύει ἡ νέρα καὶ μονάχα τὸ ἀεράκι δροσερό, δροσερὸ φυτάει ἀπὸ τὸν ἀναιγτό, τὸ ἀπέρχοντο πέλαγος. Οἱ πετεινοὶ μὲ τὰ διαπεριστι-

κά, τὰ μονότονα λαλήματά τους φτιάνουν τὴν πρώτη μελωδία, τὸν πρώτο χαρετισμὸ στὴ ροδοστεφανωμένη χρυσυγή.

Νὰ, νὰ, τώρα ὁ οὐρανὸς φεύγεται σὲν νὰ καθηίζῃ καὶ τὰ ἀστέρια νὰ σθύνωνται σιγαλά, σιγχλά ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἐνῷ τὸ μελαχγολικὸ φεγγάρι ντροπάλο, ντροπάλο κρύβεται καὶ στρέφει στὴ έχη τοῦ ψηλοῦ ζωυγοῦ.

Τὸ καταχνιὰ ἀκόμη κάθεται στές δροσολόσυμενες πλάκες τῶν βουνῶν καὶ στές φευκτιές τοῦ χωρού. Ψυχὴ δὲν ἀκούεται· ὅλοι ἀκόμη ἀνκπάνονται μὲ γλυκὰ ὄνειρα καὶ σκέψεις, ὅλοι βρασκίζονται μὲ τρελλὰ ὄνειρα καὶ θιλιθερούς συλλογήσμοις.

Τώρα ἄρχισε τὸ πρώτο ἀδύντο καὶ σιγχλό κελάθημα τῶν πουλιών, ποὺ δροσολόσυμένα βγαίνουν ἀπὸ τὰ περιβόλια, ἀπὸ τοὺς δροσεροὺς κήπους καὶ τές δροσερές φευκτιές. Τὸ ἀνατολὴν ἔχει ἀργίση νὰ λάμπῃ καὶ νὰ ροδίζῃ καὶ δροσερή δροσερὴ νὰ ἀνοίγῃ τὶς ροδοστεφανωμένες ἀγκαλίες της γιὰ νὰ βγῆ τὸ ἀγαπημένο κι' αἰώνιο ταῖρι της, ὁ ἥλιος, ὁ ζωή καὶ ἡ δύναμη τοῦ κόσμου, ὁ παντοτινὴ καὶ θεία εἰκόνα τῆς σουίξ τοῦ Θεοῦ.

Ολούθε τώρα βρυσιλεύει ξαπτεριά, κι' ἡ ράγη

τοῦ καταχνικασμένου βουνοῦ ἀρχισε νὰ ξαναφάνεται. κι' ὁ πύργος τοῦ καμπαναργίου ἀπὸ τὸ μικρὸ ἑρημοκλῆσι ν' ἀσποῖζῃ καὶ τὰ λευκὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ, τ' ἀσπρόλευκα σπιτάκια νὰ φαίνονται περήφρανα ἀράδκ, ἀράδκα ἡ σκόρπικ, ακόρπικ στέες πλάτες τοῦ βουνοῦ. Ἀπὸ τές καπνοδόχες τῶν σπιτιών ἀρχισαν νὰ βγαίνουν οἱ πρῶτες τουλούπες τοῦ καπνοῦ. Η ἀτμοσφαίρα τώρα προσβάλλεται ἀπὸ κάθε φωνὴ ἀπὸ κάθε ἡγολόγημα. Ἡ δουλειὰ σὲ λίγο θ' ἀργίσῃ ὁ κόσμος θὰ κινηθῇ, θὰ σκύψῃ ἐμπρός εἰς τοὺς νόμους τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς, θὰ προσκυνήσῃ καὶ θὰ πληρώσῃ τὸ πρώτο προπατορικό ἀμάρτημα, τὸ πρώτο φυσικό καθῆκον.

Ἐκστερνὰ καὶ λάκυψη ἔφωτισε ὅλο τὸ γέρος τ' οὐρανοῦ, ὅλο τὸ σκήτος τῆς γῆς. Τὸ αἰώνιο καὶ λαμπρὸ ἀστέρι τοῦ κόσμου ὁ ἥλιος, ἀρχισε νὰ ρίγηῃ σ' ὅλη τὴν πλάστη τές πρῶτες θερμές καὶ λαμπερές ἀρτίδες του. Ὁλα ἔξεπνησαν ἀπὸ τὴν νέφρα καὶ τὴν νέρχη τῆς νύχτας. Ὁ δουλευτὴς μὲ τὸ στευρὸ στὸ γέροντος κινέσι ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ τὴ δουλειὰ μὲ τὴν τσάπα καὶ τὴ δίκοπη, ἡ βοσκοπούλα μὲ τὸ προσφάτη στὴν ποδιὰ πετάρει τὰ πρόσθιτα ἀπὸ τὴν μάνδρα καὶ μὲ μονότονα καὶ πεθητικὰ τραχυόδια τὰ φέρνει στὶς βεματίες καὶ στὰ δροσερὰ ποτάμια. Τὰ πουλιὰ ἀρχισαν τὴν ἀτελείωτη καὶ μαγευτικὴ μελαφίδα τους καὶ ἡ ζωὴ τῆς ήμέρας ορκίνεται ὄλοισθε σκορπισμένη.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Συγκίνει τὸ βραστεύμα κι' ἡ φύση ἀργίζει νὰ νυνιεῖται μὲ τὸ δροσερὸ τὸ ἀπελλὸ ἀγέρο καὶ μὲ τὰ γλυκύρωνα τραχυόδια τῶν πουλιών γιὰ νὰ κοινηθῇ καὶ πάλι στὸν δημόσιο νυκτερινὸ ὑπνὸ της. Τὰ βουνά ἀργίζουν ἀλλοῦ νὰ μαρτίζουν, ἀλλοῦ ν' ἀγρίζουν κι' σλλοῦ νὰ γρυσώνουν. Ο οὐρανὸς τὸ γαλαζένιο γραῦμά του ἀργίζει στὴ δύσην ἡ ἀργυροχρυσώνη καὶ στὴν ἀπέναντι ἀντολὴ νὰ βάφῃ μὲ ἀγνό, ἀγνὸ μολυβένιο γρύωνα. Λησό καὶ λαμπρὸ ποτάμιο ἀστράφτει στὴ θάλασσα ἀπὸ τές ἀργυροχρυσωμένες ἀρτίδες τοῦ ἥλιου, ποὺ ἀδύνατες καὶ νακιωμένες πέφτουν καὶ σκύδουν στὴ γῆ καὶ δὲν φύγουν πλιὰ στὰ ἀπέραντα καὶ θέρατας ὑψη τοῦ μεσημεριοῦ ἔκει ποὺ βρατιλεύει ἡ δύναμη κι' ἡ δόξη τους. Η δύση σιγά, σιγά προρχωρεῖ, καὶ σὲ κάθε στιγμὴ ποὺ πενθεῖ, ο ἥλιος βυθίζεται, γρυσώνεται καὶ κατακυκλινίζει, ρίγηντας σὰν μαγικὸς καθηέφτης τ' ἀτελείωσαν μένο γραῦμά του, στὰ σιμά, τὰ κοντά βουνά, ποὺ σὲ στεφάνη γυνοστολισμένα μένουν κίωνινος ἀδιάφορα καὶ ψυχρά.

Τὰ δένδρα, ποὺ στὰ φύλλα τους ἡ ἀργυροχρυσωμένη ἀρτίδη τοῦ ἥλιου ἐλάχηποτές κι' ἔποιζε μὲ τὸ φλοιοθεισμα τοῦ ἀγέρο, τώρα ποὺ ἔγκρη ἀπὸ τὴ γῆ τὸ αἰώνιο ἀστέρι τῆς φύσης, ἐπηρῶν τὸ βραγὸ

προσνητικό γραῦμά τους. Τὸ λαμπρόσπινθυρισμένο ποτάμιο τῆς θάλασσας, ποὺ πρὶν ὄλοισθε ἔφεγγε κι' ἔγραψατε τὰ δικεκτικὰ καίκια καὶ τ' ἀρροσμένα κύματα τοῦ πελάου, στὸ βραστεύμα τοῦ ἥλιου μὲ μιᾶς κι' αὐτὸ ἔγκρηκε κι' ἐσβύστηκε καὶ τώρα διπλοίκραυμένη ἡ θάλασσα, πουχὴ καὶ ἐντροπαλή δείγνει τὸ μακροπρατεινισμένο γραῦμά της.

'Απὸ μακρού ἀκούεται τὸ πήγολόγημα καμπάνιας, ποὺ προσκλειται τοὺς πιστοὺς στὴ βραδινὴ προσευχὴ, μ' ἔνα μελῳδικὸ καὶ μονότονο ἀντίλεκτο, ποὺ βραρύ, βραρύ κτυπᾷ τὰ τρισθεῖμα τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς. Η δουλειά καὶ ἡ νέφρα τῆς φύσεως ἀγάλι ἔχαναφάνεται καὶ στὴ σιγαλοταραχημένη ἔρημικὴ ἀκούονται τὰ δικαρποστικὰ γκυγίσματα τῶν σκυλιών καὶ οἱ φωνὲς τῶν ἀνθρώπων ποὺ κράζουν τὰ παιδιά, τὶς γυναίκες, τοὺς δουλευτάδες.

Τὰ ῥόλογια τοῦ μεσημεριοῦ καὶ τοῦ μεσονυκτοῦ, οἱ κοκόροι, μαζὶ μὲ τὰ ταΐρια τους τὶς κόττες, ἀγρίζουν τὰ κοκορίσματα καὶ πηγαίνουν νὰ κουρνιάσουν στὰ δένδρα καὶ στὶς φωλιές. Τουλούπες καπνού πρῶτα ἀγένες κι' ἔπειτα μαυροσμένες βγαίνουν ἀπὸ τές καπνοδόχες τῶν σπιτιών. Στὸ πρώτο θηρυπορέγγωμα ἀργίζει νὰ βγαίνει ἀπὸ τές βρύσαις τῶν δενδριών καὶ ἀπὸ τές σπηλιές τὸ ταχύφτερο νυκτοπούλι. Η νυκτερίδη, ποὺ πότε φάνεται στὰ ὑψη τ' οὐρανοῦ καὶ πότε κρύβεται στὸν ἵσκιο τῶν δενδρῶν. Τώρα ἡ ἀνατολὴ ἀργίζει σιγαλά, σιγαλά καὶ μολυβίζει καὶ τ' ἀργυροχρύσωμα τῆς δύσης ἀγάλι, ἀγάλι ν' ἀφνιζεῖται ἀπὸ τὰ ὑψη τῶν βουνών.

Πάνω, πάνω στὸ πλάτος τ' οὐρανοῦ ἔφάνηκε τὸ πρώτο ἀστέρι, τὸ πρώτο δικαμάντι ποὺ σκορπεῖται νύχτα στοὺς κόλπους τ' οὐρανοῦ.

Πύχτα ἔχει τώρα ἀπλώτη ὄλοισθε τὸ μαρτσιό, σκοτινὸ πέπλο της καὶ τὰ νυκτοπούλια ἀρχισαν τὰ μονότονα τραχυόδια τους. Τὰ φῶτα λάμπουν ἐδῶ κι' ἔκει καὶ τὸ φεγγάρι ἐντροπαλό, ἐντροπαλό ἀργίζει νὰ φάνεται ἀπὸ τές διάπλατες ἀγκάλες τῆς ἀνατολῆς.

ΗΛΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΥ.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα TH. BENTZON).

(Τίτλος σελ. 208).

Καὶ ἡ καλωτήνη σου ἔγραψεντεν ὡς πρόσγηρης νέκς ἐπιθέσεως ἐνκυτίον μερικῶν προσώπων. Βενιζέλευθη, ἀπείρως ἐκολακεύθη! Καμμία γυναίκα ἔστω καὶ ἡ πλεόν ματωβόλος καὶ ἥλιοις, δὲν θὰ ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ἔκυπτον της νὰ μεθῇ τόσον ἀπὸ τὸ θυμίκυρα τῶν ἐπικίνων, σσαν ἔνας ἄγδρος, ἔστω καὶ ὁ